



Még volt hátra fél óra a napfelkeltéig, amikor partot értek. Két kaftános férfi várt rájuk, három-három tevét kantáron vezetve.

– Megtaláltátok! – lelkesedett az egyik. – Megtaláltátok Lara Croftot!

– Igen – felelte Omar. – Nincs nála az amulett, ahogy reméltük, de beleegyezett, hogy segít nekünk megkeresni. Szóval most rögtön indulnunk kell Kartúmba, mielőtt a mahdisták ránk találnak.

– Mi készen állunk – mondta a férfi.

Omar a fejét ingatta.

– Ti nem jöttök velünk. Legalábbis egyelőre még nem.

A férfiak arcán csalódottság egyértelmű jelei jelentek meg.

– Van egy angol a hajón – folytatta Omar. – A neve... - Larára nézett.

– Kevin Mason – érkezett a válasz.

– A neve Kevin Mason – ismételte Omar. – Lara Croft jó barátja, egy nagy tudós fia, és maga is hasznos kutató. Hasznunkra válhat az amulett utáni keresésben. Azt akarom, hogy biztosítsátok, semmi baja ne essen a Kartúmig tartó útja során.

– Ha Lara Croft nincs a fedélzeten, mi bántódás érhetné? – kérdezte a másik férfi.

– A mahdistáknak talán vannak kémeik a hajón. Az abu szimbeli kikötőnél biztos többen is felszállnak majd. Ő az egyedüli angol a hajón, és közismert, hogy Lara Croft egy angol férfi társaságában szökött el Kairóból. Ha elfogják, biztosan megkínózzák, hogy megtudják, hol van Lara Croft. Ha elárulja nekik, várni fognak ránk, mikor megérkezünk a Bortai Hotelbe. Ha nem árulja el nekik, szinte biztos, hogy végeznek vele. A ti feladatotok, hogy ez ne történhessen meg. Az életetek árán is védjétek az övét.

A férfiak csalódott arckifejezését felváltotta az eltökélt

várákozás, ahogy arra gondoltak, az *Amenhotep* fedélzetén küzdhetnek meg az ellenségükkel.

Omar intett egyet, mire a tevék térdre ereszkedtek. Odasétált a legkisebbhez, és felszállt rá. Hassam ugyanígy tett. Gaafar átnyújtott egy bőr kantárt Larának, aztán ő is felmászott a saját tevéjére.

– Ültél már meg tevét ezelőtt, Lara Croft? – kérdezte Omar.

– Még most is érzem a nyereg nyomait – nevetett Lara önironikusan.

– Csak kulcsold a bal lábad a nyeregfő köré – mondta Gaafar –, aztán dobd át rajta a jobb lábad. A gyeplőt a bal kezeden tartsd, és ha vágózni szeretnél, a bőr ostorral csapj a tevére, és kiáltsd: „Hut! Hut! Hut!”

– Amíg valaki nem kezd tüzelni ránk – mondta Lara –, azt tervezem, hogy fogom szépen a gyeplőt, az ostort az övembe dugom, és megkérem a tevét, hogy szép lassan, óvatosan menjen.

– Lassan megyünk, amíg nem válik szükségessé a vágózás – értett egyet Omar. Aztán a két férfihez fordult, akik a parton várákoztak. – Hagyjátok a hámat a másik két tevéen. Gaafar a kantárnál fogva vezeti majd őket, amíg messze nem érünk a folyótól és településektől.

– És aztán mi lesz? – kérdezte Lara.

– Elengedjük őket. Csordaállatok, jönnek majd utánunk.

– Valahogy úgy, mint egy pótkerék.

– Pontosan – mondta Omar. – Reméljük nem lesz majd szükségünk rájuk, de ha igen, örülni fogunk, hogy velünk vannak.

– És ha egy kisebb csoport a nyomainkra bukkanna, azt hiszi majd, hogy hatan vagyunk, nem négyen – tette hozzá Gaafar. – Talán ettől majd kétszer is meggondolják, hogy megtámadjanak minket.

– Felteszem megterveztétek az útvonalat – mondta Lara a folyótól fél kilométerre kezdődő, végtelennek tűnő sivatagra nézve.

– Pontosan – felelte Omar. – A Nílus elvezet Kartúmig. A szárazföldön haladunk majd, de párhuzamosan a folyóval. Több oázis is lesz útközben, és amint átértünk Szudánba, baráti falukba is botlunk majd.

– Meddig tart majd az út?
– Attól függ, hogy mennyi idő alatt jönnek rá a mahdisták, hogy hol vagyunk.

– *Inshallah* – mondta Hassam.

– *Inshallah* – ismételte Omar és Gaafar.

– Te nem szoltál semmit, Lara Croft - jegyezte meg Omar. – Nem tudod mit jelent az *Inshallah*?

– Tudom – felelte Lara –, csak nem hiszek benne.

– Nem értem.

– Azt jelenti „ha Isten is úgy akarja” Attól tartok számomra ez túl végzettszerű. – Omarra nézett. – Ne vegyétek sértésnek, de én abban hiszek, hogy magam alakítom a sorsom. Nyugodtan mondhatod, hogy *Inshallah*, Omar. Ami engem illet, én azt mondom: féljen csak az ellenség.

Egy mosoly suhant át Omar barátságos arcán.

– Kedvellek, Lara Croft. De ha nem is lenne így, az életemet kockáztatnám érted csak azért, amit megígértél nekünk. Igazán ritka a hozzád hasonló gyönyörű nő, egy harcos szívével.

– Igazán? – kérdezte Lara. – Talán majdnem annyira ritka, mint egy pincér egy harcos szívével.

Mindhárom férfi felnevetett, aztán Omar jelzett egyet, talpraállították a tevéiket és távolodni kezdtek a Nasszertől. A két alak, akik a tevéket hozták bemászott a leharcolt mentőcsónakba, és evezni kezdtek az *Amenhotep* felé.

– Csak kíváncsiságból, honnan tudad, hogy az *Amenhotepen* leszek, és nem valami másik hajón? – kérdezte Lara, ahogy Omar mellé irányította a tevéjét.

– Sehonnan – felelte a férfi. – Azon a szörnyű ladikon voltam három hétig.

– Miért?

– Tudtuk, hogy előbb, vagy utóbb valaki felkeresi majd a Hórusz-templomot Mareish amulettjét keresve. Ezért is szerveztük meg, hogy lezárják a nyilvánosság elől. Így tudhattuk, hogy bárki, aki belép oda, az amulettet keresi, nem egy turista. – Lecsapott egy

arcára szálló legyet, aztán elpöckölte. – Nem tudtuk ki lesz az, csak abban voltunk biztosak, hogy bárki ember fia, vagyis mint kiderült lánya, a mahdisták megpróbálnak majd végezni vele. Természetesen azt nem is sejtettük, hogy a templom majd a fejedre omlik, vagy azt, hogy egy kairói kórházba szállítanak, mielőtt a mahdisták akcióba lendülnének... de azt tudtuk, hogy ha túléled, végül Szudán felé indulsz majd.

– Ezt miből következtetted ki?

– Tudtam, hogy megpróbálsz majd visszaszolgáltatni az amulettet, ha megtaláltad, és hogy Szudánban keresed tovább, ha nem volt a Hórusz templomban.

– Miért voltál olyan biztos benne, hogy visszavinném az amulettet Szudánba? – szakította félbe Lara.

– Még ha nem is hiszel az erejében, tudod, hogy történelmileg jelentős, és könnyen beazonosítható – magyarázta Omar. – Ha el is lopnád, és sikerülne kicsempészni az országból, hogyan adhatnál túl rajta anélkül, hogy válaszolnod kéne néhány kínos kérdésre? Továbbá, ha visszaszolgáltatnád a szudáni kormánynak, tetemes jutalomra számíthatnál.

– Van benne logika – értett egyet Lara.

– Ez a földhözragadt magyarázat – mondta Omar. – Az igazság az, hogy hiszel benne, vagy sem, az amulett hatalmas erővel bír, és ezeket az erőket kizárólag Szudánban lehet gyakorolni. Odavonzza a birtokosát, valószínűleg annak akarata ellenére is. Az erejét a birtokosának egyéniségétől függően ereszti szabadjárára. Egy erkölcstelen férfi könnyebben hozzáfér a hatalmának egy apróbb szeletéhez, de egy erkölcsös férfi, vagy nő, nagyobb erejét képes uralni... És mindazok alapján, amit eddig láttam, te egy erkölcsös nő vagy. Egyébként, tudtuk, hogy bárki találta is meg, végül úgymint Szudán felé veszi az útját és inkább előbb, mint utóbb. A mahdisták figyelik az összes repteret, a vonatok közlekedése esetleges, két, vagy három hetente indul egy, ami nem túl szerencsés, ha az ember menekülni próbál, és az összes nagy utasszállító hajó kizárólag Luxor és Asszuán között közlekedik. Csak két ésszerű menekülési

útvonal maradt, és mindkettő a Nílushoz kötődik. Az egyik északra Kairótól Alexandria felé, és onnan a Földközi-tengerre, vagy déli irányba Szudán felé. Csak egy, vagy két hajó megy el egészen Szudánig, és néhány északra Alexandrián keresztül a tengerig. Nem volt nehéz kiválasztani azt, ami legmegfelelőbb valakinek, aki az életéért fut.

– Mi lett volna, ha észak felé indulok? – kérdezte Lara.

– Akkor szerény személyem helyett a bátyám élvezné a társaságodat – felelte Omar. – Őszintén remélem, hogy az ő konyhája tisztább, mint az enyém.

– Tehát levontátok a következtetést, hogy végül az *Amenhotepen* kötök ki, vagy a testvérhajóján.

– Ha elég okos voltál, hogy elkerüld a mahdistákat, akkor ahhoz is elég okos vagy, hogy kiválaszd a megfelelő hajót. És addig nem segíthettünk rajtad, amíg meg nem találtad. Az ellenség többszörös túlerőben volt Egyiptomban – húzta félre a száját – Ami azt illeti, az ellenség többszörös túlerőben van mindenhol.

– Milyen biztató – felelte Lara hűvösen.

– Győzedelmeskedni fogunk – zárta le a mondandóját Omar. – Inshallah – Pillantott kihívóan oldalra. – Ne vedd sértésnek, Lara Croft.

– Ha Allah a segítségünkre kíván sietni, nekem nincs ellenemre. Omar elmosolyodott.

– Napjában ötször beszélek vele. Majd átadom neki az üzenetedet.

Lara viszonzta a mosolyt, aztán elkezdte átnézni a tevéjére rögzített málhát.

– Mit keresel? – kérdezte Gaafar.

– Egy kulacsot.

– Hassamnál van mind.

– Elkérhetném az enyémet?

– Óvatosan kell bánnunk a vizünkkel, hogy kitartson – felelte Gaafar. – Még két nap az első oázis.

– Hadd igyon – mondta neki Omar, aztán mikor Gaafar kérdően

nézett rá, folytatta. – Az ügynökeink jelentették, hogy alig két napja még kórházban feküdt. Bármely más nő, vagy még akár egy erős férfi sem lenne képes arra, amit ő véghezvitt az elmúlt két napban. A legtöbben még a kórházi ágyukból sem keltek volna ki. Mindazok ellenére, amit elért, legyengült állapotban van, és mivel ő a legjobb esélyünk, hogy visszaszerezzük az amulettet, valamint mivel a védelmünk alatt áll, annyi vizet kaphat, amennyit csak akar. Ha szükséges, a mi vizünk is az övé lehet. Mi a sivatag fiai vagyunk. Képesek vagyunk kibírni az oázisig.

– Ahogy kívánod – felelte Hassam. Gyorsított, amíg Lara mellé nem ért, aztán átnyújtotta neki a vizet.

Lara csak nézte a kulacsot anélkül, hogy kinyitotta volna.

– Na most büntudatom van.

– És jobb szomszjasnak lenni a büntudattal, mint simán büntudatot érezni? – kérdezte tőle Omar.

– Mondasz valamit – felelte Lara, aztán letekerte a kulacs kupakját, és kortyolt egyet. Visszazárta a kulacsot, aztán megpróbálta átnyújtani Hassamnak, de az arrébb irányította a tevéjét kartávolságon túlra.

– A tied – mondta a férfi. – Mikor üres, szól nekem, és én hoz neked másik.

Lara felismerte, hogy felesleges lenne vitáznia, ezért egyszerűen megköszönte neki, aztán ismét Omar felé fordult.

– Mennyi ideig bírja a sivatag egy fia víz nélkül?

– Nem addig, amíg hinni szeretnénk – mondta a férfi egy mosoly kíséretében. – Két nap, maximum három, ha óvjuk magunkat a naptól.

– Na és egy teve?

Omar megfontolta a választ.

– Ez függ az adott állattól, és a helyzettől is, de azt hiszem, hogy egy teve, ha teljesen teleihatja magát, kibírhatja legalább tizenhat-tizenhét napig is. Azt mondanám, hogy néhány ritka kivételtől eltekintve a huszonkettő náluk a határ.

– Tehát az autók felfedezése előtt nem utazhattatok huszonkét

napnál beljebb a Nílustól, csak ha ismerték az oázisok és kutak pontos helyzetét – vont le a következtetést Lara.

– Nincs *teve*, ami huszonkét napra tud utazni a Nílustól – felelte Omar.

– Van olyan állat, ami igen? – kérdezte Lara.

– Pontosan.

– Melyik?

– Az ember.

Lara értetlenül nézett.

– A *teve* képes huszonkét naposnál nagyobb vízkészletet szállítani, miközben valakit még visz is a hátán?

– Valószínűleg nem.

– Akkor viszont nem értem, hogyan tarthat ki egy ember tovább a sivatagban, mint a *tevéje*.

– A magyarázat, hogy is mondjam... durva.

– Erős a gyomrom, és kíváncsi vagyok.

– Egy *teve* hatszor, vagy hétszer nehezebb, mint egy megtermett férfi – kezdett bele Omar –, tehát értelemszerűen több vízre van szüksége, mint egy embernek. Ebből adódóan, mondjuk húsz nap után a sivatagban egy *tevének* talán még két napja lenne hátra, de elegendő vizet hordoz magában, amiből egy ember akár egy hétig, vagy még tovább is kihúzhatja. Amikor a régi utazók látták, hogy a *tevéjük* már közel jár a halálhoz, és nincs esélyük elérni vele egy kútig, fogtak egy kantárt, amilyet te is tartasz a kezében, ledugták az állat torkán, és öklendezésre készítették. Így felfoghattak vizet a vászon nyeregtakarójukban, aztán megölték az állatot, és kivágtak belőle néhány kiló húst, amit magukkal vihettek. Több alkalommal is ez jelenti a különbséget a halál, és a következő oázisig való megérkezés között.

– Értem – mondta Lara. – Ez igazán érdekes információ.

Aztán elnémult egy pillanatra.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva Omar.

– Igen. Csak gondolkodtam.

– Min?

– Gondolkodtam – ismételte el – azon, hogy az *Amenhotep* konyhája mégsem volt annyira rossz.

– Én figyelmeztettelek, hogy a válasz felkavaró lehet – mondta Omar.

– Nem egy étvágygerjesztő kép – felelte Lara –, de nem kavar fel. Ha a halállal nézel szembe, tenned kell, amit tenned kell.

– Tudtam, hogy kedvellek! – kacagott Omar.

– Nem mindenki van ezzel így, tudod?

– Mutass nekem egyet, és meggyőzőm arról, hogy mennyire téved – mondta a férfi elszántan.

– Ott van pár a dombon – mondta Lara a férfi válla fölött átnézve a féltucat alakra, akik épp akkor jelentek meg a fél mérföldre álló domb tetején.

Hirtelen egy fegyverdörrenés rázta meg a környéket. Aztán még kettő.

– És nem lesz könnyű őket meggyőzni – tette hozzá sötéten.



– Nincsenek fák, nem tudunk hova bújni – jelentette ki Gaafar. – Meg kell velük küzdenünk. – Larához fordult. – Szállj le a tevéről. Letérdeltetjük az állatokat, és fedezéknek használjuk őket.

– Miért? – követelt választ Lara.

– Mert mindig is ez volt a bevett taktika.

– Hát, attól még hülyeség – jelentette ki Lara. – Ha a tevéket meglövik, ha túl is éljük a támadást, hogyan jutunk ki élve?

– Mit javasolsz?

– Van nálatok robbanószer? Akár csak egy kézigránát.

Hassam előhúzott egy zsáknyi gránátot.

– Van egy féltucat, de semmi értelme. Mire azok ott olyan közel jutnak, hogy használni tudjam, végeztek is mindnyájunkkal.

– Dobd le őket a földre most! – adta ki az utasítást Lara.

Hassam Omárra nézett, aki beleegyezőleg bólintott.

– Abban gondolom, mind egyetértünk, hogy csak engem akarnak, igaz? – kérdezte Lara, ahogy jó tíz méterre tőle egy lövedék becsapódása nyomán apróbb homokfelhő emelkedett a levegőbe.

– Igen.

– Akkor vágtazzatok el innen.

– Nem hagyunk téged hátra! – ellenkezett Omar.

– Nem azt akarom, hogy hátrahagyjatok – mondta Lara. – Azt akarom, hogy tegyétek, amit mondok! Veletek megyek úgy tizenöt métert, aztán megadom magam. Itt fogok állni feltett kézzel, és bevárom őket.

– Le fognak lőni – jelentette ki Gaafar.

– Miért tennék? Sokkal egyszerűbb nekik, ha elmondom, hogy hol az amulett, mint ha maguknak kell megkeresniük. *Ti* vagytok azok, akik azt akarják, hogy ne kerüljön elő, vagy semmisüljön meg örökre. *Ők* meg akarják találni.

– A megadás nem igazán tekinthető stratégiának – ellenkezett tovább Gaafar.

– Amikor pár méterre érnek a gránátokhoz, a legjobb lövészetek belelő majd a zsákba – magyarázta tovább Lara. – Kis szerencséivel mindannyiukkal végez, és én elég messze leszek majd, hogy akár a robbanás, akár a repeszek kárt okozzanak bennem.

– Arra kérsz minket, hogy találjunk el egy zsákot, jó kétszáz méterről – mondta Omar. – Mi van, ha elhibázzuk?

– Akkor megpróbálom én magam. De jobb lenne, ha nem hibáznátok. Amint a pisztolyaim után nyúlok, le fognak lőni.

– És mi van, ha mind elvétjük?

– Ha mind elvétjük, olyan drágán adjuk majd az életünket, amennyire csak lehetséges. És amúgy is ez lett volna a terv. Most pedig indulás!

Omar bólintott, és azzal a három férfi elvágta. Lara követte őket egy darabon, aztán úgy tett, mint aki elveszté az egyensúlyát és leesik a tevérről, keményen csapódva a homokba. Nem tudta volna megítélni, hogy mennyire sikerült hitelesen előadnia, de nem látott más módot a leszállásra, amivel ne keltette volna fel a gyanakvásukat. Így hihették azt, hogy az angol nő egyszerűen nem volt képes egyensúlyozni a vágató tevéen.

Százötven méterre voltak tőle, és gyorsan közeledtek. Lara felemelte a kezét, és elkiáltotta magát.

– Ne lőjenek! Megadom magam! – aztán a biztonság kedvéért elismételte még arabul, egyiptomiul, és az egyik elterjedtebb szudáni dialektusban is.

A férfiak abbahagyták a tüzelést, és lassítottak, de a fegyvereiket továbbra is rászégezték. Hatvan méterre jártak a gránáttal teli zsáktól. Negyven. Húsz.

Tűz! gondolta Lara idegesen. *Ha elvétitek, lesz még idő egy második lövésre. Ha vártok még négy-öt másodpercet, már nem! A másodpercek óráknak tünnek, aztán végre eldőrdült egy puska... és elszabadult a pokol.*

A tevék fájdalomtól és rémülettől felüvöltöttek, a férfiak sikolya

pedig még őket is túlharsogta. Testrészek röpködtek minden irányba, még egy puska is, ami egyenesen Lara fejének tartott. Az utolsó pillanatban sikerült a földre vágnia magát, aztán érezte, hogy valami nehéz landolt a bal combján. Gyorsan átfordult, hogy megnézze mi az, és egy teve élettelen nyílt szempárja bámult vissza rá.

Talpra ugrott és szemügyre vette a vérfürdőt. Négy teve halott volt, másik kettő a földön heverve erőtlenül rángatózott. Öt mahdista szinte azon nyomban szörnyethalt, a hatodik próbált arrébb mászni a homokban. A fehér kaftánja szinte úszott a vérben.

Újabb lövés dördült, mire a férfi feje a homokba fúródott, és örökre megszűnt mozogni.

Nagyszerű! gondolta Lara dühösen. *Nem lehetett volna életben hagyni, hogy kikérdezhessem. Muszáj volt játszani macsót, hogy lenyűgözz.*

Három társa közeledett felé tűzre készen tartott fegyverekkel, arra az esetre, ha valamelyik mahdista csak megjátszaná magát, de ilyesmiről szó sem volt. Gaafar odasétált a két haldokló tevéhez, és egy-egy golyót eresztve a fejükbe véget vetett a szenvedéseiknek.

– Melyikőtök lőtt bele a zsákba? – kérdezte Lara.

– Hassam – mondta Omar. – Ő a legjobb lövész.

– Elég ideges voltam – ismerte be Hassam. – Ez nem olyan, mint a céllövés, vagy akár a vadászat. Ha elhibáztam volna, mostanra biztos halott vagy.

– Ahogy mi mindannyian – értett egyet Omar. – Lehet, hogy Lara Croft az életével tartozik Hassamnak a mesterlövész tudásért, de mi mindannyian az életünkkel tartozunk Lara Croftnak a gyors gondolkodásért.

– Nem tűnsz túl boldognak – jegyezte meg Lara. – Most öltétek meg a rosszfiúkat. Mi a baj?

– Szégyellem magam.

– Miért?

– Hassam jobban lő, mint én, Gaafar pedig sokkal erősebb. Mindketten jóval alkalmasabbak a sivatagi kalandozásra, mint én. Azért lettem én a vezető, mert azt az izmomat edzem, ami számít – a

mutatóujjával megkocogtatta a fejét –, ezt itt a két fülem között. És mégis, mikor a támadás jött, nem jutott eszembe az, ami szemmel láthatóan az egyedüli lehetőség volt a győzelemre.

– Van egy olyan érzésem, hogy lesz még lehetőséged megváltani magad.

– Egy részem reménykedik benne, ahogy abban is, hogy ha így alakul, képes leszek majd rá.

Lara a halottakra és tevéikre nézett.

– Eltemetjük őket?

– Nem, túl sokáig tartana.

– Már Allah karjaiban vannak – tette hozzá Hassam.

– Nem vallásos okokból gondoltam – mondta Lara – hanem, hogy elrejtjük őket, hogy senki ne tudja majd, mi történt.

– Mikor nem jelentkeznek majd be, a feljebbvalóik tudni fogják, hogy meghaltak – felelte Omar. – Jobb, ha olyan gyorsan érünk a szudáni határhoz, ahogy csak lehetséges. Itt nincsenek szövetségeseink, ott legalább akad pár.

Lara megvonta a vállát.

– Ha te mondd. Akkor segítetek fel Seattle Slewra, és mehetünk is.

– Mi az a Seattle Slew? – kérdezte Gaafar.

– Ez egy nagyon híres amerikai versenyló neve – felelte Omar. – Láttam a tévében.

– Ez egy arab teve – jelentette ki Hassam. – Arab nevet kéne kapnia.

– Nem ismerek egyetlen arab versenylóvat sem – védekezett Lara.

– Én igen – mondta Omar. – Mivel nincs neve, az egyik legnagyobb versenylóvunk után kellene elneveznünk. El Khobar.

– El Khobar – ismételte el Lara beleegyezően. – A Szárnyaló. Ez tetszik. Remélem képes lesz felnőni a névhez. – Elgondolkodott. – Szoktatok tevéversenyeket rendezni?

– Szórakozásból igen. De nincsenek tevéknek készített versenypályák. A lovakat jobban szeretjük – Omar elmosolyodott. –

Sajnálatos módon a sivatagi élet nem a mi választásunk. A szudániak épp úgy szeretik a vizet, fákat és enyhe időjárást, mint ti. De, hogy kölcsönvegyek egy amerikai filmemből származó mondást: azokkal a lapokkal kell játszsanunk, amit nekünk osztottak. Nekünk homokot és tevéket osztottak.

– Nem szeretném becsmérelni a lovakat, vagy tevéket, de ha választhatok, az én paripám egy Land Rover lenne – mondta Lara.

– A sivatag mély, és folyton változó homokjában nem – jelentette ki Gaafar. – Ha megtámadnak minket a Kartúm felé vezető úton, akkor azok tevés férfiak lesznek.

Lara felmászott El Khobarra.

– Merre? – kérdezte.

– A Nasszer úgy harminc kilométerre lehet – válaszolta Omar. – Párhuzamosan haladunk fele, aztán a Nílussal, amíg el nem érjük Kartúmot.

– És azt mondjátok, hogy az első oázis majd' kétnapi távra van innen?

– Pontosan.

– Miért nem indulunk egyszerűen a Nasszer felé napnyugtakor, vízért – javasolta Lara –, és folytatjuk az utat a szárazföld belsejében utána?

– Az több nappal növelné az utazás idejét, és attól a víztől valószínűleg megbetegednél.

– Miért csak én?

– Mi egész életünkben ittuk a Nílus vizét – mondta Omar. – Azok közülünk, akik nem halnak meg tőle, és ez a többség, ellenállóvá válnak a sok mocsokra és betegségekre, amit tartalmaz, azonban az európaiak és amerikaiak ezt nem mondhatják el magukról. Majd iszunk a kutakból és az oázisokban.

– Te vagy a vezető – felelte Lara inkább, hogy a férfi egóját növelje, mint beismerve a saját nyugati érzékenységét. – Akkor induljunk.

Omar talpraállította a tevéjét, és a többiek felsorakoztak libasorban mögötte. Néhány perc után Omar megfordult.

– Ez nem lesz így jó.

Mind megálltak, és értetlenül néztek rá.

– Hassam, te Lara Croft balján haladsz majd, Gaafar te pedig a jobbján. Nem hagyhatjuk, hogy egy mesterlövész céltáblája legyen.

– Ez nevetséges! – ellenkezett Lara. – Nem akarom, hogy bárki bekapjon egy golyót helyettem!

– Semmi baj – nyugtatta meg Gaafar. – Pár perce megmentetted az életünket, tehát az a tiéd, amíg nem viszonozzuk a szívességet.

– Továbbá – tette hozzá Omar –, ha Hassam vagy Gaafar meghal, még megtalálhatjuk az amulettet a mahdisták előtt. De ha te halsz meg, oda a legjobb esélyünk.

Lara elmosolyodott.

– Na ez úgy hangzott, mint egy igazi vezető érvelése.

Omar viszonozta a mosolyt.

– Talán jobban megy a gondolkodás, ha épp nem lőnek rám.

Gaafar és Hassam hangosan felnevetett, és jó ideig nem hagyta abba.

– *Annyira* azért nem volt vicces – jegyezte meg egy idő után Lara.

– Omarra többet lőttek, mint bármely férfira, akivel eddig találkoztál – mondta Gaafar.

– És többször is kínozták meg – tette hozzá Hassam.

– Kérlek – feszengett Omar. – Lara Croft nem akar ilyen ókori történeteket hallgatni.

– Szerintem biztos érdekesnek találnám.

– Talán valamikor máskor – jelentette ki végletesen Omar.

A következő három óra utazás csendben telt, aztán Omar jelzett, megálltak és leszálltak a tevékről.

– Az állatoknak pihenésre van szükségük – jelentette be. – Nekünk pedig ennünk kell.

– Nem hajtottuk meg őket – jegyezte meg Lara. – Ebben a tempóban egész nap tudniuk kéne haladni.

– Igaz.

– Akkor miért...?

– Mert ha megállás nélkül ilyen sebességgel utazunk, holnap nap közben érjük el az oázist, és sokkal biztonságosabb lenne az éjszaka leple alatt.

– Mondhattad volna ezt is.

– Nem akartalak nyugtalanítani.

Gaafar és Hassam ismét nevetésben tört ki.

– Jól van – ismerte be Omar. – Mostanra tudhatnám már, hogy nem kezdesz aggodalmaskodni egyhamar.

– Szóval meddig fogunk itt ücsörögni?

– Lehet egy órát, lehet kettőt. – A tevéjéhez sétált, kihúzta a puskáját a tartójából, elővett egy rongyot és némi olajat, majd visszatért a többiekhez. – Amíg pihenünk, megtisztítom Ámen-Rá szemét.

– Elnézést? – kérdezte Lara. – Ámen-Rá szeme?

– A puskám.

– Az enyém Anúbisz, a Halálhozó – tette hozzá Gaafar, majd előhúzott egy tört. – Ez pedig itt Ízisz handzsárja.

– Te hogy hívod a pisztolyaidat? – kérdezte Hassam.

– A pisztolyaimnak – mondta Lara.

– Nem adtál nekik nevet? – csodálkozott Hassam.

– Gondolom ez valami pasidolog lehet.

– Késed van? – érdeklődött Gaafar.

– Néha. Most épp nem.

Gaafar a tevéjéhez sétált, és a csomagjából előhúzott egy faragott markolatú tört.

– Akkor megajándékozlak téged a Leopárdfoggal.

– Ez gyönyörű – állapította meg Lara, miközben a keménységét és egyensúlyát vizsgálta. – Igazán köszönöm.

– Megtisztelsz azzal, hogy elfogadod – felelte a tagbaszakadt férfi. – És ahányszor csak elmetszed majd egy mahdista torkát, Gaafar jut majd az eszedbe.

– Azért reméljük, hogy nem kell majd túl gyakran rád gondolnom.

Mind a négyen belevetették magukat a fegyvertakarításba, aztán

úgy egy óra elteltével visszaszálltak a tevéikre, és folytatták az útjukat dél felé.

Nem sokkal sötétedés után pihentek le ismét. Lara azt hitte, hogy még pár órát ébren fog maradni, de a sérülései és az előző éjjel megpróbáltatásai megtették a hatásukat, így amint letette a fejét, el is aludt. A következő, amit érzékelt, hogy Omar óvatosan rázogatta ébresztgeti, és azt magyarázza, hogy majdnem tizenkét óra eltelt, ideje továbbindulni.

A nap eseménytelenül zajlott. Nagyjából két órával naplemente előtt Omar előreküldte Hassamot, hogy megbizonyosodjon róla, nem várnak rájuk mahdisták az oázisban. Kilencven perccel később tért vissza, és jelentette, hogy életnek nyomát sem látta.

– Helyes – mondta Omar. – Egy órával napnyugta után érünk oda, megitatjuk a tevéket, és feltöltjük a vízkészletünket. Ha nem ütközünk viharba, már csak egyszer kell majd megállnunk vízért, mielőtt elérjük a határt, és szudáni területre érünk.

– Nekem jól hangzik – felelte Lara.

Megszaporázták a tevék lépteit, és így az oázisba értek, mikorra Omar megjósolta. Az egész egyetlen apró vízzel teli gödör volt, legfeljebb egy tucat pálmával körülvéve. Lara nem tudta megítélni, hogy vajon miért nem szívódott még fel az a kevés víz, végül arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg valami földalatti forrás táplálhatja.

– Gaafar – parancsolta Omar, amint mind leszálltak a tevéikről – , biztosítsd a környéket. Hassam, töltsd fel a kulacsainkat, amíg a tevék isznak.

– *Ne!* – kiáltotta hirtelen Lara, mire mindenki megdermedt.

– Mi az? – kérdezte Omar.

– Hassam, hozzá ne érh a vízhez! – parancsolta Lara.

A férfi kíváncsian nézett rá.

– Ittál a vízből, mikor az előbb itt jártál?

– Nem – felelte sértetlen Hassam. – Nem iszom a vezetőm előtt.

– De a tevéd igen, ugye?

A férfi zavartnak tűnt.

– Igen.

– Miről van szó? – követelt választ Omar.

– Nézzétek – mutatott Lara Hassam tevéjére, ami hátramaradt, nem tartott a víz felé a többiekkel.

Szegény állat bizonytalanul dülöngélt a meggyengült lábain, és fehéres hab csurdogált vékonyan a szájából. Hassam odafutott hozzá, de mielőtt elérte volna, a teve összerogyott. Fájdalmasan bőgni kezdett, aztán görcsberándultak a lábai, és kilehelte a lelkét.

Hassam kinyitotta a halott állat száját. A nyelve duzzadt volt és fekete.

– Ez az egyetlen forrás több mint százötven kilométeren belül, ugye? – kérdezte Lara.

– Pontosan – felelte Omar.

– A mahdisták nyilván jól szervezettek. Tudták, hogy nem fogunk a Nílus közvetlen közelében mutatkozni, és kitalálták, hogy ha túléljük az első támadásukat, előbb, vagy utóbb megjelenünk majd ennél a forrásnál, ezért megmérgezték a vizet. Ha csak öt perccel korábban érkezünk, még mielőtt a tevéen mutatkoztak volna a tünetek, akkor mi is úgy végeztük volna két, vagy három óra múlva.

– Miféle bámulatos nővel utazunk mi? – mondta Gaafar szinte már bálványozással a hangjában. – Lara Croft, már másodszor mented meg az életünket!

– Nem tettem semmit – felelte Lara.

– De igen – erősködött Gaafar makacsul.

– A sivatagban vagyunk, elvesztettünk egy tevét, az oázis mérgezett, és kifogytunk a vízből – állapította meg Lara sötéten. – Valaki igazán megmenthetné a megmentőt.



– Ezt nagyon komolyan át kell gondolnunk – mondta Omar, miközben a szél egyre jobban megtöltötte homokkal a levegőt. – Az eddigi utunkat nyilván nem folytathatjuk. Azok alapján, amit tudunk, a következő hat, nyolc, vagy akár tíz oázis és kút is lehet mérgezett.

– Miért foglalkoznának vele? – kérdezte Hassam. – Azt feltételezik majd, hogy itt vesztünk.

– És akkor is azt feltételezik majd, mikor idejönnek reggel begyűjteni az amulettet, és nem találnak egyetlen holttestet sem, csak egy döglött tevét? – kérdezte Lara cinikusan.

– De legalább löni nagyon jól tud – mondta Omar egy mosoly kíséretében, miközben Hassam szégyenkezve lesütötte a szemét, és kényelmetlenül egyik lábáról a másikra helyezte át a testsúlyát.

– Szerintem az lenne a legjobb, ha először is eltemetnénk a tevét, aztán megpróbálnánk eltüntetni a nyomait annak, hogy egyáltalán itt jártunk – javasolta Lara. – Ha nem tudják, hogy rájöttünk, a víz mérgezett, vagy azt feltételezik, hogy nagy sietségünkben elhaladtunk az oázis mellett, talán várnak majd ránk addig, amíg el kellene érnünk a következő kutat, vagy oázist, mielőtt utánunk indulnának. De ha megtudják, hogy rájöttünk, az oázis mérgezett, akkor azt is kitalálják, hogy volt elég eszünk nem folytatni az utat oázisról oázisra.

– Mindenkinek, kivéve egyikünket – mondta megalázottan Hassam.

– Természetesen igazad van – mondta Omar Larának. – Vissza kell térnünk a Nasszerhez.

– Nem tetszik ez nekem – jegyezte meg Gaafar.

– Vízet kell szereznünk – mondta Lara. – És most legalább hasznát vesszük a pótkerekeknek – tette hozzá a két tevére utalva, akik végig velük tartottak, mióta csak nekivágtak az útnak.

– Nem sok hasznát vesszük majd egyik tevének sem – jelentette ki Omar.

Lara elmosolyodott.

– Veszünk majd egy felukkát, igaz?

– Nem – mondta Omar. – Lopunk egyet.

– Miért kockáztatnánk? – kérdezte Lara. – Több mint elég pénz van nálam.

– A mahdisták egy angol nőt keresnek, aki dél felé halad a Nasszer és a Nílus mentén – magyarázta Omar. – Ha vásároljuk a felukkát, még ha nem is szólalsz meg, valaki rá fog jönni, hogy ki vagy. És ugyan talán nem állnak kapcsolatban a mahdistákkal, de nincs okuk titokban tartani a személyazonosságod. Arról pedig biztosíthatlak, hogy a mahdisták több mint elegendő okot adnak rá, hogy eláruljanak nekik. Nem. Sokkal jobb ezt az éjszaka leple alatt intézni, és hagyni, hogy azt higgyék, valaki a szomszéd faluból lopta el a csónakot.

Lara Hassam felé fordult.

– Szoríts helyet a számárpadban – húzta félre a száját. – Csatlakozom.

– Tessék? – nézett rá a férfi. – Pad?

– Felejtsd el. Nem lefordítható.

Larának ekkor feltűnt, hogy Omar egyenesen őt bámulja a derengő holdfényben.

– Talán valami baj van? – kérdezte végül.

– Mint mondtam, nem kell megszólalnod, hogy rájöjjenek, angol vagy. Egyetlen muszlim nő sem visel shortot, különösen olyat, mint a tied, és nem hord magánál pisztolyokat. – A nyeregtáskájához sétált, előhúzott egy kaftánt, és odadobta Larának. – Vedd ezt fel. Az én méretem jobban megfelel neked, mint Gaafaré, vagy Hassamé.

Lara belebujt a ruhába, aztán mozdulatlanul tűrte, hogy Gaafar betekerje a fejét.

– Nos? – kérdezte miután végeztek.

– Lelóg a földig – jegyezte meg Omar.

– Na és? Mit számít az? – kérdezte Gaafar. – Úgyis csak ülni fog

majd a felukkában.

– Ha bárki túl közel jön – felelte Omar –, ha nem csak a partról látnak, ahogy elhajózunk, ha a közelünkbe jön egy halászhajó...

– Be fog válni – jelentette ki határozottan Gaafar. – Eléggé eltakarja az alakját. Simán elmegy egy tinédzser fiúnak.

– Van egy olyan érzésem, hogy Omar nem így gondolja – kételkedett Lara.

– Dehogynem – felelte Gaafar. – Csak az ő feladata számítani a kiszámíthatatlanra, hogy bármi történjék is, ne érjen minket felkészületlenül. – Megint Larára nézett, és elismételte. – Be fog válni.

– Igen, valószínűleg – mondta Omar, aztán körbetekintett az oázisban. – Tévedtem – jelentette be. – Nincs értelme eltemetni a tevét, sem eltüntetni a láb és patanyomokat. Induljunk most rögtön a Nasszer felé. Kis szerencsével elérjük még napkelte előtt, és már kilométerekre járunk majd, mire bárki észreveszi, hogy eltűnt egy csónak.

– Rendben – felelte Lara, és beleegyezőleg bólintott. – És nem te tévedtél, az én javaslatom volt. Nem egészen gondoltam át.

– Tudom, hogy bánom majd, hogy megkérdeztem – mondta Hassam –, de miért nem próbáljuk elrejtetni, hogy itt jártunk és tudjuk, hogy a víz mérgezett?

– Ha eltöltünk három vagy négy órát az oázis megtisztításával, nem érjük el a Nasszert napkelte előtt – mondta Omar. – Lopni akarjuk a hajót, nem elrabolni egy kétes kimenetelű tűzharcban.

– Továbbá – tette hozzá Lara –, a szél hamarosan elcsendesül. Talán az első pár kilométeren elfedi a nyomainkat, de közel harminc kilométerre vagyunk a tótól. Hacsak nem tudsz megoldást arra, hogy végig elfedjük a nyomainkat, nem tart majd soká, hogy a mahdisták kitalálják, merre tartunk.

– Beszélgetni menet közben is tudunk – mondta Omar –, és az idő most mindennél fontosabb. El kell érnünk a Nasszert még napfelkelte előtt.

Lara megitta az utolsó korty vizet a kulacsából.

– Meddig tart majd az út a tóhoz? – kérdezte, ahogy El Khobar talpraállt és beállt Gaafar tevéje után a sorba, Omaré mellé, aztán végül Hassamé zárta a sort.

– Lehet öt óra, lehet hat – felelte Omar. – Kis szerencsével négy órával napkelte előtt ott leszünk, ami nem jönne rosszul, mert fogalmam sincs, hogy lesz-e falu, ahol elérjük a Nasszert. Lehet, hogy a part mentén is meg kell majd tennünk pár kilométert.

Lara a kulacsára nézett, megrázogatta, aztán átvette a vállán.

– Hat óra. Annyit ki lehet bírni víz nélkül.

– Figyelmeztettek – mondta Omar. – Lehet, hogy megbetegszel a víztől.

– Igen, de szóltál a másik lehetőségről is – jegyezte meg Lara fanyalogan. – A víz, amit megittak maradjon csak a tevékben.

Omar elnevette magát.

– Olyasmit csak a legvégső elkeseredésben tettek. A helyzetünk talán kétségbeejtő, de szerencsére nem abban a formában. Vadászik ránk az ellenség. Ha ránk találnak, vagy rajtunk ütnek, van puskánk és pisztolyunk, hogy megküzdjünk velük. Na de kire kellene löni elveszve a sivatagban víz nélkül?

– Mondasz valamit – ismerte be Lara. – Mesélj a mahdistákról.

– Mit szeretnél tudni?

– Mahdinak volt egy unokája, a neve most nem ugrik be... – kezdett a mondandójába Lara.

– Sadiq al Mahdi – adta meg a választ azonnal Omar.

– Sadiq al Mahdi – ismételte el Lara. – Megválasztották Szudán miniszterelnökének a hatvanas években, igaz?

– 1965-ben. De a kormánya megbukott 67-ben.

– De aztán visszatért, nem?

– Megnyerte a választásokat 1986-ban – felelte Omar. – És második alkalommal három év után lett elzavarva.

– A kérdésem szimplán annyi lenne: mivel még van élő vérvonal, ami visszavezethető Mahdiig, és valaki elég népszerű volt belőle, hogy ne csupán egyszer, hanem kétszer is megválasszák, miért nem segítik a mahdisták Mahdi egyik leszármazottját az ország

élére? Mi szükség van erre a sok nyűgre az amulettel?

– Sadiq al Mahdit kétszer választották meg a vérvonala miatt, és kétszer buktatták meg a hivatalban mutatott teljesítménye miatt – válaszolta Omar. – Ez megmutatta a mahdistáknak, hogy nem elég, ha valakinek Mahdi vére fut az ereiben. A remélt vezetőjüknek az erejével is rendelkeznie kell, ami viszont az amulettből érkezik.

– Ha még előttünk bukkannának a nyomára, odaadnák Mahdi valamely leszármazottjának?

– Bárki, aki birtokolja majd, lesz az új Mahdi. Az unoka és a leszármazottak családnévként használták, de Mahdi neve valójában Muhammad Ahmad volt. A *Mahdi* szó jelentése A Várt, a te kultúrádban valami ilyesmi a Messiás.

– Értem – mondta Lara. – Tehát a mahdistáknak semmilyen kapcsolatuk nincs a jelenlegi Mahdi családdal?

– Nincs. Ami azt illeti, ha a mahdisták birtokába kerülne az amulett, szerintem valószínűleg mindenkit lemészárolnának, mint eretneket, aki ezt a nevet viseli. Épp úgy, mint azokat, akik nem lennének hajlandóak elismerni az új Mahdit.

– Akkor nem az lenne az ésszerű, hogy azok, akik Mahdi vérvonalába tartoznak, segítenek nekünk?

– Muhammad Ahmad leszármazottai hisznek benne, hogy a Szudán népe, és az ország ügyei feletti hatalom születésüktől fogva az ő előjoguk. Szemben állnak a mahdistákkal az amulett miatt, de szemben állnak velünk is, amiért nem vagyunk hajlandóak elismerni, hogy a vér jogán uralkodhatnak felettünk. – Omar elmosolyodott. – Ez esetben, az ellenségem ellensége nem a barátom.

– A mahdisták hány tagot számlálnak összességében?

– Ki tudja? Százezer, millió, ötmillió... Egész Észak-Afrikában találni belőlük, sőt, még Isztambulban is. Ahol az emberek reménykednek A Várt eljövetelében, vannak mahdisták.

– És ti anti-mahdisták mennyien vagytok?

– Mondhatni, hogy anti-mahdisták vagyunk, akik nem akarják, hogy az amulett előkerüljön, de nem hívjuk magunkat anti-mahdistáknak – jelentette ki Omar. – Ami azt illeti, sehogyan sem

hívjuk magunkat. Maximum párezren lehetünk. Akkor egyesültünk, mikor a tudomásunkra jutott Stewart ezredes látogatása a Hórusz-templomban. Azelőtt egyszerűen nem volt tennivaló, mert senkinek nem volt fogalma sem arról, hogy hol lehet az amulett. Amint megtudtuk, hogy még mindig létezik, a szent küldetésünké vált megtalálni és elpusztítani.

– Semmi sem volt a templomban – mondta Lara.

– De a mahdisták ezt nem tudják.

– Igen, a dolog ezen része nem tette könnyebbé az életem – jegyezte meg borúsan Lara.

– És épp ezért is kell megtalálnunk, nem szimplán megakadályozni, hogy mások megtalálják – folytatta Omar. – Máskülönben végeznek veled, és a barátoddal, Kevin Masonnel is. – Szünetet tartott. – Ha van bármi előnyünk, akkor az az, hogy amint rájönnek, nincs nálad az amulett, és szerintem rá fognak, békén hagynak majd, amíg te és Mason Szudánban kutattok utána. Hisz végülis miért ölnék meg azt a két embert, akiknek a legtöbb esélyük van megtalálni azt, ami az ő leghőbb vágyuk?

– A sír alá temetve azt hittem hatalmas bajban vagyok – jegyezte meg Lara. Elfintorodott, ahogy visszaemlékezett a rettenetes Széth istenséggel folytatott harcára. – Most azt gondolom, hogy a Sors azzal csak egy kis pihenőt adott, mielőtt igazán bedob a húsdarálóba.

Ahogy utaztak az éjszakában Lara időnként kérdezgette még Omart Szudánról, Gaafar és Hassam pedig szüntelenül a sötétséget fürkészte ellenségek után kutatva.

Végül elérték a Nasszert. Lara lemászott El Khobarról, és megtöltötte a kulacsát.

– Lenyűgöző, nemde? – kérdezte, ahogy felállt és végignézett az előtte elterülő tavn.

– A Föld legnagyobb ember készítette tava. A Főgát építésekor hozták létre – mondta Omar – és a Nílus vize tölti fel. Nincs még egy hozzáfogható.

– Van egy tó – felelte Lara. – A Kariba Zimbabwében, amit akkor készítettek, mikor gátat emeltek a Zambézin.

– Még soha nem jártam ott, de láttam térképen. Távolról sincs akkora, mint a Nasszer.

– Nincs – értett egyet Lara –, de sokkal mélyebb. Annyira, hogy a benne lévő víz súlyától beszakadt a medre. Úgy is ismerik, mint a tó, ami behorpasztotta a Földet.

– A Zambézi nem a Nílus – jelentette ki Omar olyan meggyőződéssel, mintha ezzel az egyetlen érveléssel meg is nyerte volna a vitát.

Gaafar lépett oda hozzájuk.

– Jobb, ha továbbindulunk. Találnunk kell egy csónakot napkelte előtt.

Omar bólintott, és egy perccel később már haladtak is dél irányba a Nasszer mentén. Öt kilométerrel később beértek egy faluba, csendben elloptak egy felukkát és a vízre tették.

– Kikötjük a tevéket, és itt hagyjuk őket fizetségként – magyarázta Omar.

– Nem fogják a helyiek hívni a hatóságokat?

Omar elmosolyodott.

– Öt tevé egy egész flottára való felukkát megér. Úgy veszik majd, hogy ez Allah áldása volt és senkinek sem szólnak majd róla, mert akkor tarthatnának attól, hogy a kormány adó címszóval lefoglal párat a tevék közül.

Gaafar és Hassam végeztek a tevék kikötözésével, majd levették róluk a nyeret, nyeregponyvát, puskatáskát és minden egyéb felszerelést, amiket aztán a felukka fedélzetére vittek. Eközben Omar és Lara bemásztak a csónakba, majd Hassam is csatlakozott, végül Gaafar a legnagyobb és legerősebb közülük ellökte a felukkát a parttól és maga is bemászott.

– Ég veled El Khobar – mondta Lara halkán, visszanézve a tevékre. – Sokkal nagyobb biztonságban leszel nélkülem.

A hangját hallva El Khobar elfordította a fejét és horkantott egyet, mintha ezzel fejezné ki, hogy teljesen egyetért a kijelentéssel.



Miután Gaafar és Hassam vagy négy órát eveztek az árral szemben, végre feltámadt a szél, így Omar felhúzhatta a vitorlát a felukka apró árbócára. A sebességük érezhetően megnőtt, és így mindkét férfi ihatott végre egyet a kulacsából.

– Legalább a víz miatt nem kell aggódnunk az út hátralévő részében – jegyezte meg Omar.

– Megnyugtató gondolat – értett egyet Lara. – De azért egy kérdésem lenne. Mit fogunk enni?

– Van horgászbót és háló a csónak aljában. Majd fogunk pár halat.

– Még szerencse, hogy szeretem a szushit – mondta Lara.

Hirtelen egy fodrozódás jelent meg a víz felszínén, amire felkapta a fejét.

– Mi az? – mutatott amerre nézett. – Túl nagynak tűnik, hogy hal legyen.

Omar megvonta a vállát.

– A Nílus egy nagy folyó. Nagy halak nőnek benne.

– Na és mi a helyzet a krokikkal?

– Krokik?

– Krokodilok. Vannak errefelé?

– Nem – válaszolta Omar. – Már évekkkel ezelőtt végeztek az utolsóval.

– Ez különös – kommentálta Lara. – Láttam már néhány hatalmas krokodilt, még hatmétereseket is, a Turkana tóban Kenya északi részén, és a Tanganyikában is, és mindenki úgy hivatkozik rájuk, mint nílusi krokodilok.

– Egykor többtízezer volt belőlük – felelte Omar. – A felüket azért irtották ki, mert terrorizálták a Nílus mentén élő lakosságot, a másik felét pedig azért, hogy lábbelít készítsenek az európai urak és

hölgyek kényes lábának.

– Azt hallottam, hogy a Nílus ugandai részén, ami a Viktória-tóba vezet, még van belőlük pár – mondta Gaafar.

– Igen, vannak – erősítette meg Lara. – Láttam belőlük.

– Te aztán igazi világutazó vagy, Lara Croft – mondta elismerően Omar.

– Jártam már erre-arra.

– Az enyhe kifejezés – mosolygott Omar.

– Valószínűleg – ismerte be Lara, ahogy végignézett a tó vizén.

– Na és mi a helyzet a vízilovakkal? Őket is kiirtották?

– Azt mondják maradt még pár, de én még egyet sem láttam – mondta Omar. – Régen épp annyi volt belőlük a Nílusban, mint krokodilból. A Nílus lovainak hívták őket, habár nem tudok róla, hogy bárki is megpróbált volna valaha nyeretget vagy kantárt adni rájuk.

– Sosem értettem, hogy miért kapták a víziló nevet – tűnődött Lara. – A vízidisznó találóbbr lenne. Sokkal több a hasonlóság.

– Nagyszerű és nemes bestiák – magyarázta Hassam. – A ló nemes, míg a disznó tisztátalan.

– Elmondad, hogy az egyiptomiak és szudániak miért irtották ki a nílusi krokodilokat, és ez érthető is. De ha hisztek benne, hogy a vízilovak nemes, nagyszerű, lóhoz hasonlatos teremtmények, miért irtottátok ki őket is?

– *Mi* nem irtottuk ki őket – felelte Gaafar.

– Csak nem arra célszól, hogy az európai vadászok irtották ki az egész állományt?

– Nem, a klímaváltozás – jelentette ki Omar. – Egykor, évszázadokkal ezelőtt Észak-Afrikában enyhe volt a hőmérséklet, hatalmas esővel és gazdag növényvilággal. Az idő folyamán az egész elsivatagosodott, amíg olyanná nem vált, amilyennek most is láthatod. Az egyiptomi és szudáni lakosság kilencvenöt százaléka a Nílus mentén lakik. Ez az élet egyedüli forrása ezen a terméketlen vidéken. – Szünetet tartott. – A víziló az idejének nagy részét a vízben tölti, hogy védje az érzékeny bőrét a nap sugaraitól. De nem a

vízben eszik. Minden éjjel kimegy a partra, és megeszik akár száz kilónyi növényzetet is, mielőtt visszatérne a vízbe. – A part felé mutatott a kezével. – Nézz körbe. Semmi sem nő három kilométernél messzebb a szárazföld belsejében. Még ahol van is öntözőcsatorna, öt kilométerre a Nílustól, vagyis ami volt egykor a Nílus a Nasszer építése előtt, semmit nem találsz, csak sivatagot. A növényzet eltűnt, így csak idő kérdése volt, és nem is kellett hozzá sok, hogy ezzel együtt a vízilovak is. Páran éhenhaltak, mások dél felé indultak... de itt egy sem maradt.

– Talán aki megleli Mareish amulettjét, képes lesz ismét zöldd é varázsolni a földet – vetette fel Hassam.

– Valószínűbb, hogy vörössé változtatná. Vérrel – felelte Gaafar.

– Hogy néz ki az amulett? – kérdezte Lara. – Ha meg akarom találni, nem ártana tudnom, hogy mit is keresek pontosan.

– Ilyen nagy – formázott egy nagyjából hétcentis átmérőjű kört a mutató és hüvelykujjai összeérintésével Omar. – Azt tudjuk, hogy bronzból készült, és egy handzsár, egy tör, valamint egy napábrázolás van belevésve, de hogy egészen pontosan hogyan is néz ki, azt senki sem tudja. Ezeket is csak Mahdi privát naplójának leírásaiból tudjuk. Egy ezüstitlancra lógatva hordta a nyakában, de arról fogalmunk sincs, hogy még egyben van-e a lánccal.

– Vannak róla rajzok? – kérdezte Lara.

– Temérdek – felelte Omar. – De mindet a leírásokból készítették. Egyiket sem az eredeti alapján. Egyetlen művész sem látta még az amulettet.

– Gordon tábornok tett róla bárhol is említést?

– Amennyire én tudom, nem. De sok monográfiát és levelet írt, tehát lehetséges, hogy valahol említette, vagy akár le is írta pontosan a külsejét, csak egyszerűen nem akadtunk még ilyenek a nyomára.

– Ez nem ígérkezik egyszerű feladatnak – állapította meg Lara. – Egy olyan amulettet kell megtalálni, amit egyetlen ma élő ember sem látott, és sem fotó, sem hitelesnek tekinthető rajz nem készült róla. Talán tartozik hozzá egy ezüstitlanc, aminek a külsejéről szintúgy nincs semmi leírás, talán nem. És valószínűleg egy akkora országban

van elrejtve, ami nagyobb, mint Anglia és Franciaország együtt, hozzájuk csapva még Spanyolország egy darabját is. Na meg ott van még néhány mahdista, akik próbálnak majd végezni velem mielőtt megtalálom, és pár, akik azon nyomban megpróbálják majd elvenni tőlem, amint sikerrel járok – megállt egy pillanatra. – Ti aztán tudjátok, hogyan érzékeltessétek egy lánnyal, hogy szükség van rá.

– Ott lesz neked Kevin Mason, hogy segítsen – mondta Omar.

– Legyünk őszinték. Ti soha nem is hallottatok róla. Az egyedüli ok, amiért feltételezitek, hogy segíteni tud, hogy én azt mondtam nektek, szakértő a területén.

– Mi okod lenne hazudni nekünk? – kérdezte Hassam. – Csak mi állunk a mahdisták és közted.

– Ti vagytok a legmegnyugtatóbb társaság, akivel valaha összehozott a sors.

– Igazán? – kérdezte Hassam felvillanyozódva.

Lara sóhajtott egyet, és úgy döntött nem áll most neki elmagyarázni Hassamnak a szarkazmus fogalmát.

Másnap délben érték el Abu Szimbelt, ahol II. Ramszesz fáraó Nagy Temploma állt, előtte az uralkodó négy, egyenként húsz méter magas ülőszobrával. Az ősi egyiptomiak minden építménye gigantikus mértékkel volt csak mérhető, és a piramisokat leszámítva a Nagy Templom volt mindközül a legnagyobb, és leglenyűgözőbb. Ezt csak tovább fokozta a tudat, hogy az UNESCO mérnökei darabjaira szedték az egészet, és új helyre költöztették, csakúgy, mint a közeli Hathor-templomot, és Ramszesz hitvesének, Nofertari királynőnek szintén lélegzetelállító szobrát, mielőtt még az eredeti helyük az Asszuáni gát építése miatt a víz alá került volna.

Az errefelé szokásosnak tekinthető néhány száz turista lézengett a templom előtt, és Lara feltételezte, hogy legalább ugyanennyi járhat most odabent az épületben az idegenvezetőik kíséretében. Teljesen védtelennek érezte magát, mert a közelükben egyetlen hajó sem járt. A turistahajók soha nem mentek délebbre a Főgátnál, az idelátogató csoportok egytől-egyig repülővel jöttek Asszuánból.

– Láttok bármi gyanúsat? – kérdezte a többiektől a partot fürkészsze.

– Nekem minden normálisnak tűnik – mondta Omar.

– De én úgy tudtam, hogy mahdisták várnak majd ránk Abu Szimbelnél – folytatta Lara.

– Valószínűleg így is van – erősítette meg Omar. – De ők három férfit, és egy nőt várnak teveháton közelíteni a Nagy Templom felé. Négy halász férfi, akik kényelmesen erre hajóznak a felukkájukkal nem kelti fel a figyelmüket.

– Remélem igazad van, de...

– De mi?

– De szerintem sokkal butábbnak gondolod őket, mint amilyenek valójában.

– Nézd csak az embereket a parton – mondta Hassam. – Ide se figyelnek ránk.

– Ha én akarnék a part felől kilőni négy embert egy csónakból, biztos, hogy nem többszáz turista szeme láttára tenném – mondta Lara. – A templomok tetejét választanám, vagy valamelyik arra leparkolt furgont.

– Egyre messzebb vagyunk a templomoktól – állapította meg Gaafar. – Szerintem ha löni akartak volna, már megtették volna.

– Akkor hol vannak? – kérdezte Lara.

– Talán egyáltalán nincsenek is itt – vetette fel Hassam.

Lara megrázta a fejét.

– A hírszerzésetek eddig helyesnek bizonyult. Ezúttal miért ne lenne az? A mahdistáknak már több mint egy napja tudniuk kell, hogy nem haltunk meg az oázisban.

– Erre nem tudok mit mondani – állapította meg Omar. – Egyszerűen hálás vagyok, amiért az információnk téves volt. Még három, vagy négy perc, és kiérünk a puskák hatótávolságából, akkor már nem lesz kérdés, hogy vártak-e ránk.

– Csak tartsátok nyitva a szemeitek – mondta Lara tovább fürkészsze a partot.

De semmi nem történt a következő öt perc során, így végül Lara

is kezdett megnyugodni.

– Nagyon furcsa – mondta. – Asszuán és Abu Szimbel közt nincsenek repterek. Gyanítom még egy leszállópálya sem magángépek számára. Vonat pedig még vagy egy hétig nincs Kairóból Kartúm felé. Tudniuk kellett, hogy még életben vagyunk, és azt is, hogy a két lehetséges útvonal Kartúm felé Abu Szimbelen keresztül vezet. Az egyik a szárazföldön, a másik a vízen. Tehát miért nem vártak ránk?

– Nem akartak minket tanúk szeme láttára lelőni – mondta Gaafar.

Lara a fejét ingatta.

– Ezt nem veszem be.

– Miért?

– Tegyük fel, hogy három szakállas férfi, akinek teste nagyrészt ugyanolyan kaftán fedti, mint itt szinte mindenkiét, lelő négy arra hajózó halászt, aztán tíz másodperccel később elhajt egy terepjáróval. Hány turista fogná föl, hogy egyáltalán mi történt? Azt meg hagyjuk is, hogy mennyire tudnák azonosítani a tetteseket. A rendőrség, vagy a hadsereg nem sokra menne azzal, ha három szakállas férfit kellene keresnie Egyiptom déli részén.

– Akkor szerinted miért hagytak minket elhaladni? – kérdezte Gaafar.

– Talán úgy döntöttek, hogy Lara Croft a legjobb esélyük megtalálni az amulettet, és végezni vele, ahogy az angolok mondják kontraproduktív lenne – állapította meg Omar.

– Épp tegnapelőtt éjjel akartak végezni velünk – felelte Lara. – Olyan sok minden nem változhatott.

– Te egy nagyon gyanakvó nő vagy – mondta Gaafar.

– És egyben nagyon élő is. A kettő kéz a kézben jár.

Ahogy beszéltek, Lara meglátott egy fodrozódást a vízen, jóval nagyobb, mint amit előző nap furcsának talált. Figyelmesen tanulmányozta, aztán észrevett még hármat pár méterrel arrébb. Aztán egy pillanattal később feltűnt neki még valami.

– Tehát akkor erre nincsenek vízilovak, igaz? – mondta.

– Pontosan – felelte Omar.

– Gondoltam.

Hirtelen előkapta a két Black Demont és kevesebb, mint két másodperc alatt húsz lövést eresztett a vízbe, ami pillanatok alatt vörössé változott. Négy bűvárruhás, oxigénpalackos, szigonypuskás test lebegett lassan a víz felszínére.

– Az ég áldja Wilkest és Hawkinst – mondta Lara. – Ki más lenne képes olyan .32-es löszert gyártani, ami másfél méternyi vízen keresztül is célbatalál?

– Kik ezek? – kérdezte Hassam a holttesteket bámulva.

– Vizipatkányok – állapította meg Lara, miközben eltette a pisztolyokat. – Egy frissen kihalt alfaj.

– De miért...? – kereste a szavakat Omar.

– Nem a tanúktól félték – magyarázta Lara. – Attól tartottak, hogy eltévesztenek, és azzal felhívják magukra a figyelmünket. Ezek négyen közvetlen közléről akartak végezni velünk. – Visszanézett a Nagy Templomra, ami ugyan csak halványan, de még látható volt. – Menjünk messzebb a parttól. Nem láthatták, hogy mi történt. Ha elég messze megyünk ahhoz, hogy ne lássanak minket, talán azt hiszik majd, hogy végeztünk a bérgyilkosaikkal, de közben mi is meghaltunk. Lehet, hogy ezzel nyerünk egy kis időt.

Omar állított a vitorlán, mire a hajó enyhén balra fordult, egyre messzebb és messzebb haladva a parttól.

– Honnan tudad? – kérdezte közben. – Lehettek volna tengerbiológusok is. Mindig sok tudós tanulmányozta a Nílust. Nem ők lettek volna az elsők errefelé.

– Megláttam az egyik szigonypuskát – felelte Lara. – Az egyedüliek, amihez egy ekkora fegyver kell a krokodil, a víziló és az ember. Azt pedig te magad mondtad, hogy nem maradt krokodil és víziló ezekben a vizekben.

– Ezt tényleg mondtam – nézett Omar meglepődve.

– Ezért is hagyjuk, hogy olyan sokat beszéljen – nevetett fel Gaafar. – Lehet, hogy halálra untat a dumájával, de időről időre mond olyanokat, amivel megmenti az életünket.

– Nem ő mentette meg az életünket – javította ki Hassam. – *Lara* volt az. Már harmadszor. Kezdetünk reménykedni, hogy addig élünk majd, mint a héberek Matuzsáleme, ha vissza akarjuk neki fizetni az összes tartozásunkat.

– Túlzol – mosolygott Lara. – Biztos vagyok benne, hogy nem tart majd tovább egy évszázadnál. Legfeljebb kettőnél.

Vége az első résznek